

DAAN INGHELRAM

In 1953 verscheen het zeer schone jeugdboek *Om u treur ik, Jonathan* waarin, bijbelgetrouw, het leven van Koning David wordt verhaald en diens oprechte rouw om de dood van de zielsvriend Jonathan. Een uitmuntend verhaal, dat trouwens het jaar daarop werd bekroond met de Prijs voor Letterkunde van de Vlaamse Provinciën, voor het beste jeugdboek.

Maar in 1948, of 5 jaar vroeger, had Inghelram een klein boekje laten verschijnen, getiteld *Angélique*. Niemand slaagt er nog in dit nummer in de reeds verdwenen Proloog-reeks te vinden, met dit grote nadeel dat een jongere generatie die zich aan onze belletrise in het algemeen, en aan het werk van Inghelram in 't bijzonder gelegen laat, niet eens weet dat *Angélique* én het beste werk is van de auteur, én als hét litterair werk van het jaar 1948 mag gelden. De onooglijke uitgave, en vandaar wellicht de belangstelling in al te beperkte kring voor gezegde miniatuurreeks, is wel de oorzaak waarom *Angélique* in het museum onzer literatuur is beland, het wil zeggen: op een handvol mensen na die nog enige heugenis hebben aan de uitgave, is het boekje in de vergeetheek geraakt. Hetgeen we ten eerste betreuen. Eenzelfde tegenvaller kende destijds Urbain van de Voorde met z'n prachtige novelle *Het meisje Lea*, dat tot het domein van de bibliograaf behoort. *Angélique* is o. i. nog altijd het hoogtepunt in het bijzonder interessant, maar minder opvallend litterair inventaris van Daan Inghelram. We willen aanvaarden dat onze lezende gemeenschap titels als *De Boskanter*, *De Graaf* en *De Forestier* verkiest, omwille van het streek-klimaat, maar de fijnproever zal het niet zo moeilijk hebben om, onbevooroordeeld, z'n stem op *Angélique* uit te brengen.

De inhoud van die enig-mooie novelle is haast niet de moeite waard om verteld te worden: commissaire national Louis Tailieu schaft zich te Gent een herenwoning aan, waarin de schaduw van de vorige bewoonster, cousine Isabelle, wier leven vervuld was door een romantische intrigue met een violist van Italiaanse afkomst, rondzweeft. Het meisje Angélique, dat fysisch een treffende gelijkenis met cousine Isabelle zou vertonen, is in zo 'n mate door het liefdeleven van haar familielid geobsedeerd, dat ze aan een identieke — innerlijke — intrigue, ten onder gaat. That is

all! Maar *Angélique*, als schriftuur, is het werk van een bijzonder fijngevoelig man die Inghelram moet zijn. Die heerlijk-romantische wereld proeft men zó met de lippen, en schijnt ons als *verdroomde realiteit*, nog een tikje forser dan De Pillecyn's juweeltje *Monsieur Hawarden*. Er is iets essentieels-waar in *Angélique*, nl. het geheimzinnige in ieder mens aanwezig, door de schrijver Inghelram, hier letterlijk de woordkunstenaar, met meesterlijke hand onthuld, want woord en beeld hebben een volle, menselijke, eeuwige klank. Zo was het eenmaal, aldus blijft het mensenhart, in lengten van tijd, strevend naar iets wezenlijks dat vooral een droom, een hunkering, een obsessie blijft. Het *zelfkwellend onbeheerste* is de dominante in dat heerlijk, onvindbaar geworden boekje.

Tot op vandaag heeft Inghelram nooit meer zo hoog gemikt. Ook niet in het 10 jaar later verschenen verhaal *Het Licht van vroeger dagen*. De pijl waarop Inghelram, in dit laatste boek, de aandacht wou vestigen, was lang niet met de felle en zelfzekere kracht én kunde afgevuurd. „L'artiste ne se répète point...“, aldus de oude St. Beuve. Inderdaad: het natuurlijk-lévend-onbeheerste doet in het nochtans geenszins banale verhaal *Het Licht van vroeger dagen*, wel eens geforceerd aan, al is de toon onmiskenbaar die van Inghelram, en vermag hij hier evenzeer staaltjes van innerlijke bewogenheid waarvan in onze Vlaamse letteren, o. i. alleen Inghelram het geheim bezit.

We stelden Daan Inghelram, steeds in verband met het verhaal *Angélique*, op de man af de vraag: uw romantiek doet vertederd, maar ook écht aan; hoe bepaalt u zulks? Waarop de auteur ons antwoordde: „Het speciaal karakter van m'n romantiek: ze doet inderdaad vertederd, maar ook écht aan. Van Herreweghen heeft ze als geen ander gekenschetst als 'een wereld van volstreekte droom in volstreekte realiteit'. Het realistisch element in m'n werk is niet wat men zou kunnen noemen 'omvangrijk'. Maar in zover toch houd ik er aan van deze tijd te blijven, dat het werk geen onmogelijke lektuur wordt, geen aftandse romantiek. Maar komen we terug op *Angélique*. Toen ik het verhaal schreef, had ik voortdurend het gevoel een koorddanser te zijn, die elk ogenblik de fatale buiteling kan maken. Men zal moeilijk een romantischer gegeven vinden: een meisje gaat ten

onder aan een liefde die door een vroegere vrouw niet volledig kon uitgeleefd worden. Deze vrouw is sedert 50 jaar gestorven, maar over het graf heen is haar invloed zo sterk, dat zij het meisje in de dood meesleept. Dat het geval in onze tijd aanvaard werd, dank ik misschien voor een groot gedeelte aan het feit dat ik, zwevend op de koord tussen werkelijkheid en droom, toch het evenwicht heb weten te bewaren. Aan het verhaal is namelijk als realistisch tegen-gift, een tamelijk lange voorstudie voorafgegaan. Heel de rococo-tijd is er bij te pas gekomen: bouwstijl, meubels, zeden en gewoonten, muziek, kapsels, klederdracht, enz... Alles wat aan droom in mij sedert zoveel jaren bestaansrecht had verworven, heb ik er in uitgeleefd: hartstocht, naast de luchtigheid en de sierlijkheid van de markiezen-tijd, atmosfeer van oude gebouwen en de diepe vreugde die de nabijheid van eenzaam water mij altijd schenkt, sprankelende concertos van Mozart en dagen zonder één gesprek. Het schrijven van de novelle zelf is voor mij een droom geweest..."

*

Het was in 1947 dat het toeval ons samenbracht, toen *al wat schreef in Vlaanderen*, op een *inter nos* werd gevraagd. We hadden een hele tijd Daan Inghelram tot geboorteland. „We schrijven allemaal! lachte hij gemoedelijk. Ja, er wordt véél geschreven, en waar de enen de eer hebben meer gelezen dan geprezen te worden, is het bij anderen wel eens omgekeerd.“ We lieten Inghelram niet los. De stille man boeide ons in hoge mate; hij praatte bedachtzaam en was het beluisteren overwaard, zoals trouwens elk van z'n verhalen voor de ernstige auteur getuigen die de waaghalzerij over ijs van één nacht vermijdt en thans zijn vaste en onomstreden plaats heeft in het kleine rijk onzer goede prozaïsten. Inghelram is niet meer van de jongsten. Komend jaar wordt hij 55, een leeftijd waarop men met een glimlach mensen en dingen gaat bekijken. Of hij 'graag' schrijft? „Schrijven is één van die menselijke gebreken, inhaerent aan de mens zelf: ge kunt het eenvoudig niet laten.“

*

Inghelram is vooreerst de auteur van twee romans die ten jare 1943 verschenen: *Lotsverbonden* onder het pseudoniem Jan van Marlinghen, en *Walrave's IJde*, onder eigen naam. Wie beide boeken las, trok voor zichzelf al dadelijk de konkluzie dat Inghelram nooit de populariteit van een Claes of een Timmermans zou oogsten, en zijn verhalen door een beperkt publiek zouden genoten, en gewaardeerd worden. Aldus die eerste roman *Lotsverbonden* die ons boeit om de anomalie die zich meer voordoet: een vlaams onderwijzer die een waals meisje huwt en de kleine problemen die zich — vanzelfsprekend — achteraf stellen. De waarde van dit boek? We laten het Inghelram zelf zeggen, als antwoord op onze vraag of hij, bij het schrijven van het verhaal *Lotsverbonden*, andere dan bellettristische bedoelingen had.

— Ik was toen dertig! „Dreissig Jahre, ein Mann!“ De jeugd was voorbij, zonder verzen! — en ik wenste te schrijven. Ach — wat is schrijven, en, hoe komt men daarbij? De uiterlijke prikkel? Wat men de inkubatietijd heet, is

voor mij vooral m'n verblijf in het Waalse stadje Gembloux geweest. Wat treft een vlaams leraar die in Wallonië belandt, tenzij in de eerste plaats de mentaliteit van deze voor ons, in zekere mate, vreemde landgenoten? Men vergelijkt; men doet onuitwisbare indrukken op: een begrafenis op een zondag; kinderen die in een herberg dansen; een uitvoering van Haydn's 'Jaargetijden', waarin men voor het eerst in een koor hielp zingen... Twee tegenstellingen hebben in die tijd *Lotsverbonden* doen rijpen. Stelt men zich goed voor wat het betekent tot zijn 25ste jaar aan zee geleefd te hebben, in een land dat geen bomen kent en waar men zich afvraagt: hoe kan men hier de schoonheid van de lente roemen? Heel z'n leven heeft men niets anders gezien dan een vlakke streek achter de duinen, groots en indrukwekkend, maar desolaat tot in de zomer toe, en zo plots staat men in de wouden! De lente is er wonderbaar, en mei is één mirakel! En de zomer: de zware stilte onder de beuken, de voldragenheid van alles wat u omringt en insluit... men zou het allemaal eens willen zeggen! En men wordt... schrijver! Toen schreef ik *Lotsverbonden*, namelijk de strijd uitbeelden die fataal in de ziel van een vlaams leraar moet gewoed hebben bij de gedachte dat hij door z'n huwelijk als vlamming verloren was. De geliefde vrouw die nooit z'n taal zou spreken; z'n kinderen zouden ze misschien misprijzen. Het lag pasklaar voor me, maar de woorden van Racine: „je n'avais plus qu'à écrire les vers“, waren er niet op toepasselijk, want tussen het begin en het einde van *Lotsverbonden* verliepen ongeveer tien jaar..."

In datzelfde 1943 verscheen ook *Walrave's IJde*, dat zich afspeelt op het lapje grond van het thans verdwenen vissersdorp Raversijde, — op een boogscheut van 's schrijvers geboortestadje. Het was de eerste, vaste stap in de zware voren, want als een stoere Wikinger gaat de zeerob Walrave de verlossende dood tegemoet, een graf in de golven, rustend daàr waar ook z'n zoontje een einde vond. Met dit boek verwierf Inghelram naam en faam. Dit verhaal gold, taalkundig, niet alleen als een werk van waarde, maar werd geprezen als „een merkwaardige vissersroman dat in klare beelding en met warm aanvoelen het leven weergeeft in een vlaams vissersdorp, en opvalt door echtheid, voorname schoonheid van vorm en klassieke beheersheid“.

*

We zeiden reeds hoger dat de publikaties van Inghelram bijzonder interessant zijn. Inderdaad: hij is niet alleen de auteur van bij ons — als Westvlaming dan — die het keurigst schrijft, maar hij is eveneens iemand wiens verschijning het minst opvalt. Men kent z'n naam, doch de mens Inghelram is voor de gemeenschap een totaal onbekende. Streekgenoot van die andere van nature begaafde, Gaston Duribreux, gaan beiden prat op een hoedanigheid die wel even mag onderlijnd: het onbeheerste, het loslippige, is nooit aan bod. Sober en pittig, zonder enige overbodige komplikatie, weten beide auteurs, in al hun geschriften, de klip van de banaliteit, het overtollige, te omzeilen. Het litterair werk van dit duo-van-de-zee heeft ruggegraat, en hetgeen Duribreux en Inghelram in hun proza eveneens gemeen hebben, is: konstruktieve kracht. Daan Inghelram. Een ontleding van de novelle *De Zonder-*

ling, de romans *De Boskanter*, *De Graaf*, *De Forestier* en het bijbels verhaal *De Zwerfer*, zou ons al te ver leiden. Laat het volstaan te zeggen dat dit werk tot het beste proza behoort in de laatste 10 jaar op de markt gebracht. Wie ooit de hele Inghelram in een vertraagde film ter hand neemt, zal er niet alleen een onvermengd genoeg aan beleven, doch tevens verstomd staan over het 'kunnen' van iemand wiens verhalen, zonder één uitzondering, boeiende en hoogstaande lektuur vormen, en zich wellicht eveneens afvragen waarom deze stille in den lande eerder sporadisch doordringt, al mag Inghelram er zich op verheugen dat rond z'n persoon én z'n werk een atmosfeer van genegen verering heerst. Het is wel jammer dat onze officiële manna-uitdelers al te weinig aandacht lenen aan het werk van iemand waarvan het toch algemeen bekend is dat hij de titularis is van een proza-met-standing. Een publieke erkenning van een brok voldragen kunst als *Angélique* zou dit pareltje aan de vergetelheid onttrokken hebben. In dit verband herinneren wij ons een woord van August Vermeylen: „Er zijn auteurs die te veel pretentie aan de dag leggen; anderen die er te weinig hebben.“ Aldus ook Inghelram die met het schamel deel genoeg neemt. Het typeert integraal de mens.

Wanneer we akkoord gaan dat het proza van Daan Inghelram uitmunt door een bestendige ernst, zonder evenwel cerebraal te zijn, dan heeft het o. i. ook wel enig belang te weten dat deze auteur methodisch tewerk gaat, en naar het ons voorkomt zowat de antipode is van de litteraire windhoos met name Walschap. Bij deze laatste wordt men meegestuwd; Inghelram is de sobere, de rustige. Wat niet uitsluit dat het werk van beide — litteraire — tegenvoetters rijk is aan levenshoud, levensschoonheid, levenswaarheid. Een boek van Inghelram leest men niet zonder meer als tijdverdrijf, evenmin trouwens een verhaal van diens streekgenoot Gaston Duribieux. De knaleffecten van een Walschap zult ge bij Inghelram vruchteloos zoeken, wat allermist wil zeggen dat deze laatste een louter zakelijke inhoud biedt — integendeel. Inghelram is persoonlijk, gevarieerd en, als uitdieper van alleen maar naar de schijn gedemedeerde onderwerpen, op-en-top van deze tijd. Wie er de auteur van verdenkt dat hij niet 'modern' wil zijn, zal er nota van nemen dat de 'schoonheid' van het woord en de 'volheid' van het beeld aan geen tijdspanne gebonden zijn.

Voorzeker: met voorliefde doorbladert Inghelram vergeelde folianten, waaruit trouwens de *Forestier*, de *Graaf* en de *Boskanter* tot gestalten groeiden die de 'mens' inkarneren van gisteren, vandaag en morgen. Maar opvallend is het hoe oprecht en belangstellend de auteur het leven van z'n mensen doorgrondt, en zo voortreffelijk weet te analyseren dat zijn vaststellingen zeer precies worden verwoord. Wellicht, naar ons verlangen, niet krachtig genoeg, maar bij Inghelram is het 'bedachtzame' synoniem van ingetoomde kracht die getuigt voor de ontleder van formaat. Dat hij zulks vermag in een nagenoeg volmaakte formulering, is een troef in z'n handen die velen hem kunnen benijden. Een vraag, een belangrijke zouden we menen, dringt zich op: hoe staat nu Inghelram tegenover het zogenaamd 'nieuwe', hét probleem namelijk, in alles en nog wat? Is hij werkelijk de traditionalist, waarvoor hij — o. i. te onrechte — wordt versleten? De auteur zegt het uzelf: — Ik ben een reaktionair! Voor alles wat nieuw is heb

ik, heel m'n leven, zoiets als... misprijzen gevoeld, vaak te recht, soms te onrechte. Ik weet het, en toch is de eerste reactie tegen iedere innovatie even onveranderlijk als onwillekeurig... afwijzend! Is het te wijten aan het feit dat ik Westvlaming ben, en als zeer velen onder de Westvlamingen behept met norske achterdocht? Mij is inderdaad de achterdocht van een Gezelle niet vreemd. Wie beheerst de achterdocht van een Gezelle niet vreemd. Wie beheerst de achterdocht van een Gezelle niet vreemd. Wie beheerst de achterdocht van een Gezelle niet vreemd. Wanneer de periode van het expressionisme al een tijd achter de rug is, en hij rondom zich de klaroene manifesteren verneemt van de atonalen; hij drukt zich uit in perioden, waar de anderen nauwelijks het woord gebruiken, dat ze vol persen met eksplozieve kracht; tegenover de losheid van elk streven naar vernieuwing stelt hij z'n zin voor gebondenheid; tegenover het experiment de zekerheid van alles wat klassiek is. Hij is een man in de achterhoede. Wanneer hij in deze tijd de problemen-roman aan de orde van de dag ziet, dan vraagt hij zich eerst af of dit bij velen geen tijdsgril is in plaats van een werkelijke behoefte. Een problemen-roman, die een behoefte is voor de schrijver, is ten volle verantwoord. Wie in zich de angst voelt van deze tijd, mag deze angst uitdrukken; hij zal geloofd worden, omdat men altijd iemand gelooft die spreekt uit noodzaak. Het gevaar bestaat echter dat men zich door het 'woord', nl. 'probleem', heeft laten overrompelen, dat men het ontdekt heeft, eerder dan men door het probleem zelf overrompeld werd. Men stelt eerst het probleem, en hangt er dan een roman rond. Het is de geschiedenis van de man die eerst een kapstok kocht en later een kostuum, omdat hij toch iets aan de kapstok moest kunnen hangen! Ik stel me de vraag: is de reaktionair minder star dan de doordraver? En het zal wel altijd zo blijven dat hij, die op het achterplan staat, de zaken in perspektief ziet. De roman is m. i. in de eerste plaats een verhaal; hij heeft een epische opdracht te vervullen. De schrijver vertelt wat aan zekere mensen te beurt viel, hun lot. Wie de menselijke ziel ontleedt, geeft de roman wat de roman toekomst. Wanneer het een systematisch ontleden wordt — zonder te 'vertellen' — doet hij er beter aan een essay over psychologie te schrijven. Nog dit: het zal m. i. nooit de taak van de roman zijn de dienstbare te worden van de tijd waarin hij ontstond. De roman moet niét dienen; hij is geen middel, echter een doel op zichzelf. Een kunstenaar is per slot van rekening een eenzame, hij schept in afzondering, hij is zich-zelf. Wie ontkent dat hij z'n taak vervult, z'n nationale, z'n volkse, z'n sociale taak? Ten slotte: het is m'n diepste overtuiging dat, wie in de achterhoede staat, meer — althans in even grote mate — de onvergankelijke waarden op het oog heeft dan hij die driftig vecht in de voorste linies."

*

Daan Inghelram is ook de auteur van enkele werken voor de jeugd. Hij heeft zijn plaats, als uitmuntend schrijver voor ons jonge volkje, naast Boschvogel, Demedts, Vercammen en Weys. Inghelram weet atmosfeer te scheppen, kan schalks zijn, maar er is bovenal die zuivere toon van menselijkheid die z'n uitgaven voor de jeugd tot waardevolle lektuur maken. Vooraan prijkt het zeer mooie boek *Om U treur ik, Jonathan*. Men kent de historische gegevens uit het bijbeltoem: na het schitterend wapenfeit van de knaap

David die Goliath versloeg, wordt de jeugdige herdersknaap — die eenmaal de opvolger van koning Saul zou worden — aan het hof van deze laatste verbonden. Er ontspan zich een buitengewone vriendschap tussen David en Jonathan, Sauls zoon. David had Jonathan lief als z'n eigen leven. En Jonathan zou die onovertroffen vriendschap even ruim beantwoorden en David op de hoogte brengen van de moordplannen die Saul, wrokkig om de bijval van David, tegen deze laatste koesterde. De zielsvriend Jonathan sneuvelt in de strijd tegen de Filistijnen.

Over het schrijven van verhalen voor de jeugd in het algemeen, en over het bekroonde verhaal *Om U treur ik, Jonathan* in het bijzonder, verklaarde de auteur ons: „De gedachte om voor de jeugd te schrijven kwam voor het eerst in me op, toen een uitgeverij mij om een paar teksten van kinderboeken verzocht. Ik schreef er vier in één trek, en dat zal er de vaart wel in gehouden hebben. Voor de onderwerpen zorgt de levende jeugd zelf, die ik thuis of op school onder ogen heb. Ze vragen dat ik eens over hen zou schrijven, of geven er onbewust aanleiding, reden, oorzaak of gevolg toe. Zo heeft iemand me laten opmerken dat het gevecht van de leeuw in *Om U treur ik, Jonathan*, realistisch was voorgesteld. Precies als had je het meegeemaakt! En wat dit boek betreft: ik bewerkte het onderwerp naar het bijbels verhaal, omdat de jeugd behoefte heeft aan idealen. Wie kent een mooier ideaal dan hechte vriendschap? En wie kent een mooier verhaal van vriendschap dan de geschiedenis van David, de jonge herder, en Jonathan, de koningszoon?“

★

Daan Inghelram: een Schwermut-type? Ja. Echter niet in de passieve betekenis van het woord; geen opdissen van overgevoeligheid, wél de uiting van een nobel heimwee. Neen, geen Schwermut-artiest die een patetisch duel van ziel en zinnen in z'n proza exhibeert, wel iemand die het zeer natuurlijk verlangen naar de heimat in zo 'n mate voedde dat z'n kunst verstilde, verinnigde en zich meteen verdiepen zou. Aldus bv. de roman *De Graaf*, die nooit zou ontstaan of geschreven zijn indien Inghelram niet ware aangegrepen door het steeds groter wordend verlangen naar z'n 'thuis', de zee en het strand die hem bovenmate lief zijn. Wie in *De Graaf* een geschiedkundig relaas zoekt, heeft het vanzelfsprekend mis voor. Zoals in meerdere, vermeende historische opgaven, het 'kader' méér middel dan doel is. Er is bij Inghelram — hetgeen hoe langer hoe meer een zeldzaamheid wordt — géén contrast tussen mens en schrijver; hij is, op en top, de mens-kunstenaar zoals hij zich, in z'n werken, voordoet. En wanneer we, in een bui van vergelijking, z'n laatste roman *Het Licht van vroeger dagen*, niet 100% geslaagd heten en de prozaïst wellicht niet gaven wat hem, met dit werk, zou toekomen, dan is het eenvoudig omdat we, de 'mens' Inghelram sinds jaren vertrouwelijk kennend, hem te véél achter de schermen, en te beperkt in dit verhaal hervonden. De periode van het naturalisme — ge weet wel in de veronderstelde 'bedenklijke' woordbetekenis — is, naar Maxence vander Meersch ons zekere dag persoonlijk zei, toen we dit begrip in verband brachten met z'n eigen romans, „une attitude pseudo-artistique périmée“. Niet juist. Daan Inghelram, paradoksaal wellicht, maar absoluut-wààr, is

onze vlaamse na-tu-ra-list. En wel hierom: hij zegt de dingen niet alleen met de sereniteit van de wijsgeer, maar z'n figuren zijn natuurgetrouwe individuen, geen geboren filozofen, maar schepselen die het leven beléven. Wie er aan twifelen mocht, geven we ter overweging Inghelrams bepaling van hetgeen we zouden heten: een 'schrijver', wie is de mens? En hier gaat de opgave: „Ik weet niet of anderen ook deze zonderlinge gewaarwording gehad hebben, maar er is een dosis 'dapperheid' nodig om te schrijven. Begrijpt de goê gemeente wat schrijven eigenlijk is? Mussche, de dichter en essayist, zei eens dat elk auteur iets van de publieke vrouw in zich heeft: hij gooit z'n dierbaarste en intiemste bezit op straat te grabbel. Hij weet het; hij voorziet, dat men hem zal afkeuren, dat men de neus zal ophalen; wie publiek opbiecht krijgt niet altijd de absolutie! Tóch schrijft hij: hij overwint de schroom en... de schuchterste onder hen schreeuwt soms het luidst, want dikwijls is hij de eenzaamste geweest.“

Daan Inghelram: een intimist, een litterair pastellist, een Schwermut-type? Ja, maar evenzeer een natuúr-mens, uit het gewest waar het individu, vóór jaar en dag, rijp is: de zee, het strand.

Louis Sourie

★

Bio-bibliografie

Inghelram, Daan, geboren te Middelkerke op 23 juli 1905. Moderne humaniora aan het Onze-Lieve-Vrouw-kollege te Oostende. Verwierf in 1925 het diploma van geaggregeerd leraar Middelbaar Onderwijs (Gent) en de akte van leraar Normaal Onderwijs Germaanse talen. Achtereenvolgens leraar aan de Rijksmiddelbare school te Gembloux (1931-1935), Boom (1935), Aarschot (1935-1936), Blankenberge (1936-1946), Poperinge (1946-1947) en het Koninklijk Ate-neum te Zottegem (1947-1956), is hij sinds 1956 leraar aan 's Rijksnormaalschool te Blankenberge. (Adres: Koning Albertlaan 37, Blankenberge). Verwierf in 1947 de Prof. Emiel Vliebergprijs van het Davidsfonds voor z'n roman *De Boskanter* en in 1954 de Prijs voor Letterkunde van de Vlaamse Provinciën (jeugdboek) voor het verhaal *Om U treur ik, Jonathan*.

Werk: Lotsverbondenen (onder schuilnaam van Jan van Marlinghen), 1943; Walrave's IJde, 1943 (waarvan een heruitgave in 1955 onder titel 'Het verzwolgen Dorp'); De verre reis van Klaartje, Anneke en Wim, den Cactus (onder schuilnaam P. C. Duyncauter), 1946; De Boskanter, 1947; De Zonderling, 1947; Angélique, 1948; De Graaf, 1950; De Forestier, 1951; Het huis aan de Duinkant, 1952; Als goden en reuzen vechten. Het eerste Eddalied naverteld, 1953; Om U treur ik, Jonathan, 1953; Roes! Roes! Een Blankenbergse legende, 1954; De Zwerver, 1955; Ieder heeft zijn eigen uur, 1957; Drie kinderen en de zee, 1958; Het Licht van vroeger dagen, 1958.